

»Holaj, gospodar, nikar ne pozabite na tri hčere, ki vas ondod pričakujejo!« je pokazal na grad v dolini. »Eh, žalostno pogrebščino bi jim na ta način nagodili.«

»Odkod pa naj vzamem denarja, da rešim, kar sem zaigral?« se je gnal razjarjeni graščak.

»V moji mošnji ga je dovolj za oba,« je odvrnil smrkavi hlapec. »Voljan sem ga deliti z vami, če mi daste — vrag po vragoliji! — eno vaših hčerá za ženo.«

Domenjeno. Graščak je prejel od smrkavega hlapca zlatnikov, da je odkupil zakvartani grad.

Smrkavi ženin pa je neutegoma pričel snubiti grajske gospodične. Prigrustil² se je najstarejši, da ga je nagnala, primrz³ se je tudi srednji, ki se je

² — zastudil

³ — zasovražil

skrila pred njim, le najmlajša je na priprošnje zaskrbljenega očeta, četudi iztežka, privolila, da ga bo vzela za moža. Ko pa se je umeknila v svojo sobico, je zajokala, ker ji smrkavi ženin ni bil pri srcu.

Prihodnjo nedeljo je bila svatba. Tačas pa je že tudi minila pogodba z vragom. Smrkavi ženin je poslednjič zaklel: »Vrag po vragoliji!«, se useknil, odel v praznična oblačila ter napotil v grad po nevesto.

Ko sta starejši sestri videli postavnega ženina, jima je bilo žal, da sta ga odklonili. Prijela ju je ihtá, da ju še na svatbo ni bilo.

Vsa srenja je bila povabljena v svatovsko. Bila je vesela gostija, na kateri so popili toliko vina, da ga danes ne zmore vsa krajina.

⁴ — cmerava jeza

Iz črnih dežel

Neki angleški znanstvenik popisuje v svoji knjigi naslednje čudovite posebnosti, ki jih je videl na svojih potovanjih po črnem delu naše zemlje:

Pred vhodom v palačo kralja Ugandov (Ugandi = zamorsko plemo) gori večni ogenj, ki ga pogasijo šele takrat, kadar kralj umre. Na grobu starega očeta tega kralja pa sedijo dan in noč njegovi sorodniki in živijo tam, ločeni od vsega sveta, dokler ne umrjejo.

Ugandski domačini nabirajo po deževju leteče mravlje, katere smatrajo za veliko sladčico. Druga poslastica istega zamorskega plemena je sladkor s soljo!

Možje nekega drugega zamorskega naroda v Afriki skočijo lahko dva in pol metra v višino.

V Jaipurju (Indija) stoji palača, ki jo imenujejo »palačo vetrov«. Ta stavba ima 3470 oken. Pred vsakim oknom je pritrjen poseben glasbeni instrument in kadar zapiha veter, je slišati že od daleč tajinstveno godbo.

Mi smo štirje fantje ...

Mi smo štirje fantje,
vsi smo muzikantje,
godemo jo celi dan
preko hriba in čez plan ...

Prvi črni kos,
je rumen mu nos;
drugi ščinkavec-cigan,
rdečebradec neugnan;

tretji je škrjanček-rjavec,
dneva je oznanjevavec;
a četrti slavček, ki drobi,
ko že dete pridno spi ...

Mi smo štirje fantje,
vsi smo muzikantje,
ali nas poznate zdaj?
Hej, vsak nam pomaga naj!

Marijana Željeznova - Kokalj